

Nr. 4 * Maj 1956 * 39. årgang

Pige- speiderne

Bodil Børgesen skriver:

„Hjorte“-patruljen — Ribe trop — sendte deres Unesco check til japaniske pigespejdere som hjælp til anskaffelse af lejrudstyr. De har nu modtaget et takkebrev sign. Toyo Katayama, og desuden til hver af patruljens spejdere en pjece om spejderarbejdet i Japan og et pigespejderemblem. I brevet fortælles, at man vil bruge check'en til indkøb af spader, økser eller kogekar, hvilket man savner hårdt, ikke mindst på grund af sommerens store nationale lejr. — Ialt 6 patruljer i Ribe trop har sendt checks, deraf de 4 til spejderkammerater forskellige steder i verden, men endnu har de kun hørt fra Japan og Haiti.

Er der andre, der har hørt fra meget fremmede lande? Red.

POSTBOX

For at undgå de mange besvarelser af breve, hvortil jeg ikke omgående kan sende de ønskede adresser, vil jeg blot meddele, at alt bliver afsendt omgående til de ønskede lande, men i disse skal der først findes frem til de ønskede peninder, men det sker, selvom der går længere eller kortere tid. — Her ligger flere ikke afsatte amerikanske adresser, 11-13 år, og lige ankomne ønsker fra Sverige. 1 pt. på 7 psp., 12-17 år, de er fra Malmø og ønsker København eller nærmeste omgivelser. 1 senior fra Irland.

Fromse

Kære spejdere!

De engelske spejdere får spejderblad hver uge, og hver uge skriver verdensspejderchefen et brev til læserne. Jeg sidder netop nu, hvor lejrårstiden er for døren med alle sine muligheder, og læser, hvad Lady B.-P. skriver:

„Hvad der var allerbedst ved den lejr var alles gode vilje og evne til samarbejde. Vi arbejdede virkelig sammen som et team, og resultatet var ikke bare noget, vi kunne takke et par stykker for, men alle. Sådan er det, lejre skal være, og da heldigvis også ofte er — skriver ladyen senere. Hver skal give sin begejstring, sin hjælpsomhed og sine gode ideer i den fælles pulje, så skal det nok blive en god tid for alle.

Sådan er det forresten med alting i spejderarbejdet, hver skal hellere give sin skærv end tænke på, hvad hun får ud af det. Hjælpsomheden, den gode disciplin, den enkeltes små gode gerninger, det gode humør, hvormed den enkelte udfører de ordrer, hun får — det er alt sammen de små ting, der tilsammen skaber den gode lejrstemning, som jeg er lykkelig over at have oplevet den så mange gange.“

Senere i sit lange brev skriver verdensspejderchefen om de spejdere, der evner også at have øje og øre åbne for, hvad deres lejr-naboer måske kunne have brug for. „Jeg hørte,“ skriver hun, „om en trop i en lejr, som fik lov at hente vand og brænde hos en venlig dame i nærheden. Hun ventede ingen ting til gengæld, tror jeg, men glad blev hun, da nogle spejdere en dag kom og tilbød hende at klippe hendes lange havehæk. De sagde, at de kunne det, de havde lært det, og de gennemførte det også. Det skal man tænke på, at det er værre end unyttigt at tilbyde at gøre et stykke arbejde, som man i virkeligheden ikke kan magte, eller ikke at gennemføre det.

Det er godt at have lært sig saa mange ting som muligt og at kunne dem så godt som muligt. Det gør et menneske frit og uafhængigt, og det gør det i stand til at hjælpe andre.“

Sådan skriver Lady Baden-Powell til engelske spejdere, men jeg synes også, vi andre kan læse og lytte til en gammel erfaren spejders gode råd.

Venlig hilsen

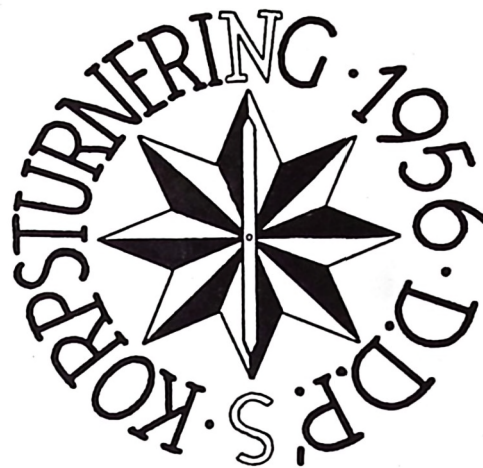
Her ser vi korpsturneringens mærke for 1956

Alle meddelelser om turneringen vil komme under dette mærke, og alle deltagere i slutspurten på Hylkedam vil komme til at bære dette mærke.

Og hvad er det så? Det er et kompas, og vi ser, hvordan nålen står lige nord-syd.

Det tror jeg, der er en god mening med. Man har villet minde jer om, at en spejder vælger sin kurs og går den lige vej uden at slingre lidt til højre og venstre, hun er ikke som sivet, der svajer hid og did for tilfældige pust. Det er der en god og letfattelig symbolik i. Tag den til jer og ret jer efter den, alle I mange, der nu kæmper på livet løs om kongepokalen.

Hvor skal den stå efter sommeren 1956?

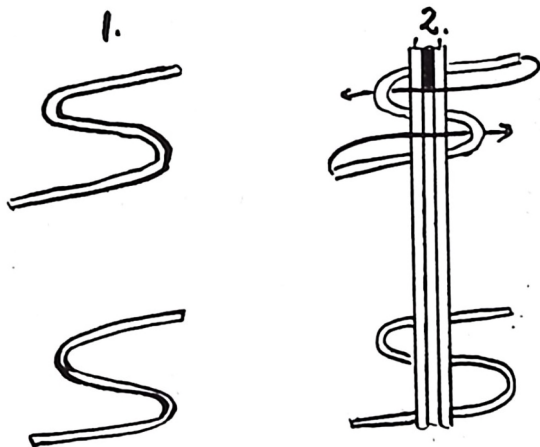

Turneringsudvalget skriver:

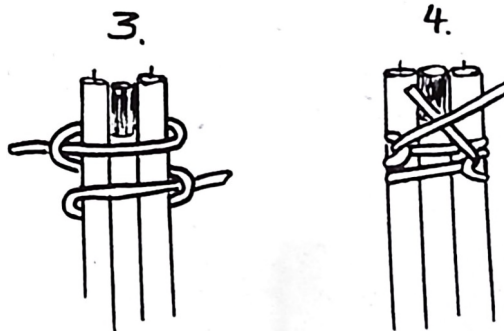
Kender I *S-stikket* til at binde teltstænger sammen med?

Hvis I har et patruljetelt af korpsets model, så ved I, at teltstængerne er delelige således, at der hører fire dele til hvert telt. Og det kan nok sommetider volde besvær at få de fire stænger bundet sammen til et *fast og håndterligt bundt*, som man med god samvittighed kan bede Statsbanerne om at forsende uden at være nervøs for, om bundtet vil nå helt frem — med alle dele i behold — til bestemmelsesstedet.

Her er en måde at løse problemet på ved hjælp af *S-stikket*. Følg tegningerne og prøv efter flere gange, til det sidder jer i fingrene.

Afskær to stykker sejlgarn, hvert ca. 1 m langt.
Læg 2 „S“er på jorden.

Skub tornene tæt sammen og stram til i de to ender, først bort fra hinanden ud til siderne — og så mod hinanden. Slut af med råbåndsknude.

Måske har I en anden og bedre måde at binde teltstænger sammen på? Så hold fast ved den, når blot I er sikre på, at den holder teltstængerne sammen på bedste måde.

Turneringsudvalget skriver videre
om dit personlige

LEJRUDSTYR

Spisegrejer. Depotet forhandler spisesæt i emaille og plastic, allesammen holdbare sæt, du ikke kan brænde fingrene på, når den varme mad kommer på tallerkenen, som du gør på aluminium og rustfrit stål. Spisebestik findes i rustfrit stål til flere forsk. priser, samt i aluminium, altså holdbart og praktisk, og dog ikke for tungt. Alle spisegrejer skal mærkes, og det kan gøres med cykellak eller bronze; denne mærkning kan vare et par lejre, så må malingen nok opfriskes igen. Den mere holdbare mærkning med navneskilte (som omtalt i Pigespejderbogen) kan nok svare sig i længden, ligesom det kan betale sig at få en gravør eller blikkenslager til at sætte dit divisionsnummer på alle spisebestikkets dele. Det er lidt dyrt, men det er værd at spare sammen til, for så er der størst mulighed for, at du kan have dit spisebestik resten af din spejdertid.

Op så er der viskestykket. Har du prøvet gazeviskestykker? To skulle være tilstrækkelige til en lejrperiode. De vejer meget lidt, tørrer hurtigt i solen og vinden, kan nemt vaskes ud efter et par ganges brug, og så fylder de næsten intet og koster ikke meget.

Det er mest praktisk at have alle disse ting i en pose med løbegang og dobbelt snoretræk, en indvendig lomme, der skiller tallerkenerne ad, så de ikke rasler; ligeledes er det praktisk at have en anden indvendig lang smal lomme eller et hylster til spisebestikket.

Lejrvandfad findes i ravndug, så det kan foldes sammen og lægges i en plasticpose, men husk, at ravndugen skal have megen luft og sol for at blive helt tør (luftes på tørrestativ) ellers mørner den let, et plasticvandfad af den holdbare, sammenfoldelige kvalitet (plasticfolie) vil være det helt ideelle, og det vil snart kunne købes på Depotet. Det vejer og fylder kun lidt og tørrer hurtigt.

Toiletsager. Det helt rigtige er at samle specielle letvægtstoiletsager sammen, som kun benyttes til lejrbrug: vaskeklud af et par lag gazestof, syet sammen og lagt i en lille plasticpose, lille let sæbehylster i blød plastic, en lille tube tandpasta, kvart fyldt skulle være tilstrækkeligt (ellers kan du jo finde frem til, hvor meget tandpasta, du behøver til en uges forbrug), for det er unødvendigt og planløst at bære på mere end, hvad du netop får brug for i lejren, alt sammen i en lille plasticpose m. løbegang (spar den fine, men tungere og fyldige toilettaske til juleferien). Til håndklæde kan man også bruge gazestof, flere lag suger bedre og tørrer dog nemt, er man ude i længere tid, er det godt at have et ekstra alm. håndklæde (men tænk igen på vægten og str.) til, f. eks. badehåndklæde. Til toiletsagerne hører også klædebørsten, Depotets lille fikse skumnylonbørste anbefales meget.

Småting. Også her bør du udregne nøje: hvor meget får jeg brug for, hvad vil være mest formålstjenligt og lettest. Af *sygrejer* f. eks., behøver du kun at vinde noget hvidt og blåt sytråd på let pap, synål og en stoppenål fastgøres i samme pap, lidt stoppegarn til sokkerne på små vindsler, nogle få knapper, hæfter og tryklåse, alt sammen i en lille plasticpose eller -æske.

Skopudsegrejer. En lille påsmøreborste el. klud, en blød, let negleborste eller en stump lammeskind til at blanke efter med, og en ganske lille æske (plastic eller f. eks. albylæske) eller de små tuber skosvæerte. Det er kloget at have din arbejdsbog eller notesbog, samt brevpapir, konvolutter og frimærker i en plasticpose, så fugtigheden holdes fuldstændig ude, og du samtidig har hold på dine papirer.

Måske var det ellers en idé at samarbejde i patruljen om kun at medbringe eet sæt skopudsegrejer og eet sæt sygrejer til fælles brug for hele patruljen.

Regnvejrstøj. Mon ikke vi efterhånden har oplevet så mange regnfulde somre herhjemme, at enhver ved, at man tager aldrig i lejr uden at tage en god, solid regnfrakke med (tynde plasticfrakker holder ikke) og gummistøvler.

Selve *tøjet* (nattøj, undertøj, sweater o. s. v.) vil vi ikke gå nærmere ind på, men blot henlede jeres opmærksomhed på, at også i valget af tøjet bør man have sig dette for øje: hvad er mest formålstjenligt, varmest, uniformspræget, behageligst, nemmest at holde pænt, lettest og vejer og fylder mindst. Tænk på disse ting, når du står over for at skulle anskaffe eller lave dig nyt tøj — en blå sweater ser nu pænt ud til den lyseblå lejrkitel!

Posesystem og mærkning. Du kan se, at vi ofte har nævnt plastic, som et brugbart og godt materiale til *poser* og omslag, og der er nu også så mange forskellige str. og kvaliteter at få til en rimelig pris, at vi gerne anbefaler plasticposer. De har den fordel fremfor bomuldsposer, at de holder fugtigheden ude (eller inde), og man kan se, hvad der er i posen, så man ikke behøver at lege følekimsleg for at finde frem til hvad, man nu står og skal bruge. Derfor har vi ikke kasseret bomuldsposer som gammeldags og ubrugelige. De er ganske udmærkede og festlige, og med et lille kendetegn broderet eller syet på — foruden div. nummeret — ved man, hvad der skal være i posen, eller måske har du forskellige farvede poser til de forskellige formål. Vær sikker på, at *alt* dit lejrudstyr er mærket med dit divisionsnummer, så du får det hele med dig hjem efter lejren. Det er ikke særligt svært at brodere et nummer eller mærke med rødt mærkeblæk; og ville du ofre lidt mere på mærkningen, kan man på bestilling få vævede numre, som let kan sys på. Til metal kan man bruge cykellak el. bronze, men brug det i god tid før lejren, så det har rig lejlighed til at tørre inden brugen. Og har du prøvet at sætte overføringsbogstaver på metal? Det må også kunne bruges; prøv selv efter.

God arbejdslyst — og god fornøjelse ønsker

instruktøraftdelingen

Om at ligge i lejr og om at skaffe sig tag over hovedet – på

GRØNLAND

Grønlandske spejdere fortæller:

Det har længe været Holsteinsborgspejdernes største ønske at få eget hus, hvor vi kan arbejde indendørs med patruljerne, kan afholde tropsmøder og helst også større sammenkomster, ved hvilke alle spejderne, både piger og drenge, kan være til stede på een gang – vi er 177 ialt.

Det har navnlig i det sidste år været meget vanskeligt for os at låne eller leje lokale, hvor der er plads til alle spejderne, og da arbejdet heroppe naturnødvendigt i nogen højere grad end hjemme må foregå indendørs, er behovet for egne lokaler i øjeblikket meget stort.

Men det er kostbart at bygge idag – og penge har vi ingen af – der blev nedsat et byggeudvalg af troppens spejdere med tropsføreren som formand – og ved Sct. Georgsparaden den 23. april i år lovede alle spejderne hinanden, at de i år ved eget arbejde ville skaffe midler og materialer til et tropshus – et meget stort mål at sætte sig inden for et år, – og det lykkedes over al forventning. Da der var gået 4 måneder, var alt træmaterialet og meget andet sikret til det påtænkte hus.

Og hermed lidt om, hvad der kan udrettes, når en fast vilje og et godt samarbejde er tilstede.

Alle sejl blev sat til for at skaffe det fornødne til et spejderhus. Efter tøbrudet i foråret blev et omfattende oprydningsarbejde i hele kolonien sat igang – kommunen var arbejdsgiver – et pænt beløb gik i kassen for dette arbejde foruden en del gode materialer, som vi fandt ude omkring. På byggepladserne har vi også haft oprydning og har til gengæld fået en del emballagetræ.

Alt dette og to store kakkellovne, som vi også har „fundet“, og kirken i Sarraq, som vi har nedrevet og sejlet til Holsteinsborg, vil være en væsentlig materialehjælp

til det påtænkte hus – men der er langt endnu til et hus på 17 m × 12 m – med 5 patruljerum, førerrum, materialerum, køkken og et stort lokale på 8 m × 12 m og udendørs veranda – vi måtte finde nye jagtmarker.

Vores blik faldt da på en forladt amerikansk flyvebase, Marraq, ca. 100 km syd for Godthåb; selv om det er 10 år siden amerikanerne forlod basen, ville der sikkert stå nogle brugbare barakker endnu. Ved lange og trange forhandlinger – luften var ved at blive rødglødene af telegrammer, der gik frem og tilbage, – kom vi så vidt, at jeg og to af mine tropsassistenter kunne sejle til Godthaab, ca. 1200 km for at tale med landshövdingen. Disse forhandlinger gav resultat over al forventning – Godthåb, Sukkertoppen og Holsteinsborg fik tilladelse til at tage til Marraq og se på sagerne – og vi måtte tage, hvad vi kunne bruge. Sammen med nogle Godthåb- og Sukkertopspejdere sejlede vi til Marraq i politibåden „Eli Knudsen“ for at se, om det kunne betale sig at nedrive barakkerne, da transporten ville blive meget kostbar. En forrygende snestorm jog hen over flyvebasen, da vi gik i land. Barakkerne var gode nok – træet var frisk endnu – på nær der manglede døre og vinduer – andre havde været der før os. Vi lagde hånd på en kantine, der var 16 m × 6 m, og et bilværksted, der var 12 m × 14 m og 8 m højt. Vi malede med store bogstaver på barakkerne, at intet måtte fjernes, da det tilhørte Holsteinsborgspejderne.

Nu var vi nået så langt, men der var et stort men, den lange og dyre rejse for spejderne, der skulle med til Marraq for at nedrive barakkerne.

Sidste år troppen var i Danmark, lå vi i forhandlinger om en sobadeanstalt, der skulle fjernes på grund af havne-

*Her et udsnit af den
flok drenge- og pigespejdere, som
artiklen beretter om.
Hvad mon de stirrer så spændt på?*

udvidelse, men grundet indblanding fra anden side fik vi den ikke med til Grønland. Men Grønlandsministeriet havde givet os skriftligt tilsagn om fragtfri befordring af søbadeanstalten København—Holsteinsborg. Og med stor velvilje fra Departementets side lykkedes det os nu at få denne „fragtfri befordring“ lavet om til en frirejse for et hold spejdere Holsteinsborg—Marraq og retur.

Tirsdag den 26. juli startede vi så på alle tiders sommer- og arbejdslejrur, som efter det planlagte program skulle vare ca. 12 dage — men som på grund af mange uforudsete hændelser kom til at vare 21 dage. Vi sejlede sydpå med kystskibet „Tikerak“ — med samme skib var indenrigsminister Kjærboel og fru, som var meget begejstret og imponeret over, at vi kunne sætte et sådant arrangement på benene og rejse så langt med så mange drenge og piger.

I Godthåb strandede vi, da politibåden „Eli Knudsen“, vi skulle sejle videre med til Marraq, havde fået en alvorlig maskinskade, og da der samtidig var konstateret et mæslingetilfælde i Holsteinsborg, efter at vi var afsejlet, og man nu var bange for, at vi var blevet smittet, blev vi „interneteret“ i et af elevhusene på seminariet — dér var vi i 8 dage, til der endelig viste sig et skib, Landshovdingens rejsebåd „H. J. Rink“, som skulle sydpå.

Vi blev „smidt i land“ på et øde sted, hvor der var mange, mange kilometer til nærmeste beboede sted — regnen styrtede ned — men humøret var højt; vi havde endelig nået vort bestemmelsessted — efter 11 besværlige dage.

Flyvebasen ligger på en halvø — et stykke ejendommeligt grønlandsk natur — en kæmpesandørken — mod vest og øst er der fjelde og mod nord og syd er der hav. Allerede samme aften vi ankom, gik vi over på flyvebasen for at gå i lag med barakkerne med det samme. Fra lejren til basen er der en march på en halv time over en fjeldknold. Hver dag styrtede regnen ned, og da vi i to nætter havde sovet i teltene, måtte vi opgive det, da vi var ved at drukne i regn og mudder. Vi flyttede op på basen og tog den barak i besiddelse, der var mindst utæt; vi lavede et bål på gulvet — selvfølgelig med en jernplade under — men næste dag brast det hele gennem gulvet — røg, ild og gnister stod ud til alle sider, vi fik en jernkasse stoppet i hullet, og af et jernradioskab, som vi pillede al indmaden ud af, og på siderne skød vi en mængde huller til træk, og vi havde det fineste „feltkomfur“ — men den røg, den røg.

Da vinden skiftede flere gange i dagens løb, havde vi savet en del huller i taget, så vore dygtige køkkenpiger havde nok at gøre med at flytte røghætten til det rigtige hul, og pladerne for vinduerne skulle også flyttes mange gange i dagens løb. Vore raske piger måtte også sørge for rent tøj til os, 3—4 gange i dagens løb skiftede vi tøj —

Marraq—rogen sidder stadig i vores tøj — der skal mange gange „hvid-vask“, før den forsvinder helt.

Dagens store begivenhed var, når vi i middagsstunden samledes omkring vores lille rejseradio — hallo Marraq — hallo Marraq — Godthåb kalder Marraq — vi har idag 3 telegrammer til spejderlejren i Marraq.

Vore dygtige tropsskytter sørgede for, at vi havde rigelig proviant, og vore uundværlige køkkenpiger var klar til at tilberede vildtet, enten det nu var tateraq, edderfugle eller hare — vi skulle have en kraftig kost, da vores arbejdsdag var lang, fra 7 morgen til 22 aften.

Det var småt med vand — men hvis det ellers havde regnet hele dagen, havde der samlet sig så meget vand, at en meget sparsom gang vask blev tildelt hver mand.

Efter aftenvasken samledes vi omkring bålet (inde i barakken) til dagens hovedmåltid — med hver sin fugl og gnavede løs — dejligt — så var alle dagens besværligheder og træthed som blæst bort, — og alle de som, vi i dagens løb havde trådt op i fødderne, var der heller ingen, der tænkte på.

Dejlig mætte og veltilpasse kravlede vi op i vore „13 mands brikse“ og ned i poserne, hyggede os en halv times tid med sang og musik, medens de sidste gløder fra bålet kastede et rødt lys ud i rummet.

Midt under lejrperioden fik en af drengene akut blindtarmsbetændelse, — en frygtelig situation at komme i, når man er på et sådant øde sted, — vi havde kun en robåd, og der var 100 km til nærmeste læge. Vi lavede mange forskellige signaler — men der kom ingen skibe; så tog vi chancen og sejlede ud på det åbne hav — Davidsstrædet — men der kom tåge, og medens det så allersortest ud, dukkede et skib frem af tågen — det var koloniskonnerten „Klapmydsen“ — de havde hørt vores signalhornsmorsen. Vi sprang højt af glæde, så vores båd var ved at kæntrue. „Klapmydsen“ sejlede ind til „vores havn“ — Simon kom ombord, og den flinke skipper gav ham et skud penicillin med det samme. „Klapmydsen“ sejlede for fuld kraft til Færingehavnen, hvor drengen kom på operationsbordet med det samme.

Nedrivningen af disse to barakker er et stykke imponerende pionerarbejde af høj rang og med det helt rigtige „gå-på-mod“ — der her er blevet udført af piger og drenge i alderen 12—18 år; hver dag har spejderne arbejdet 16 timer i regn og stormvejr og på deres skuldre båret alt træet 2 km ned til strandbredden, hvor det så senere vil blive afhentet og sejlet til Holsteinsborg.

Vi blev afhentet af byggetjenestens motorbåd „Leif“, som sejlede os til Godthåb, hvor vi gik ombord i den kongelige grønlandske handels flagsskib M/S „Umanak“ — som vi skulle sejle med til Holsteinsborg via Sønder Strømfjordsbasen. Drengen med blindtarmen og de to spejdere, der fik mæslinger, sidst vi var i Godthåb, var ikke blevet

raske, så dem måtte vi efterlade til en senere forbindelse nordpå.

Vi nød rigtig de 3 dage, vi sejlede med „Umanak“ — særlig den pragtfulde sejltur i den 170 km lange Søndre Strømfjord, som er omgivet af skønne, høje fjelde, isbræer og rensdyrlandet, ligesom det var en stor oplevelse at se den kæmpeflyvebase, der her er bygget op mellem fjelde og is — midt i dette store land.

Da vi sejlede ud af Søndre Strømfjord, blev der konstateret endnu 3 tilfælde af mæslinger blandt spejderne. Vi var meget spændte på, om vi måtte gå i land i Holsteinsborg — eller om vi skulle „interneres“ en gang til. Hvor mærkelig det end lyder, blev vi modtaget med åbne arme, befolkningen tog det yderst fornuftigt og var faktisk glade for at få mæslinger nu, da de mange gener, som påføres befolkningen ved den stadige afspærring fra det øvrige Grønland og det ønskelige i at få en epidemi i gang nu, der jo i det lange løb vil være uundgåelig, overstået på denne årstid, hvor der er varme i luften og vand at få.

Allerede dagen efter vores hjemkomst lå hele sommerlejrholdet med mæslinger — der har ligefrem været valfart til spejdernes hjem af folk, der var villige efter at blive smittet frivillig — særlig rensjægerne ville gerne have mæslingerne overstået, så de kunne komme på rensdyrjagt.

Da sommerlejrholdet var blevet raske igen, tog de meget aktiv del i hjælpetjenesten under mæslingeepidemien — en overgang lå ca. 700 mennesker syge af mæslinger.

Ja, det har været en sommerlejrtur fuld af genvordigheder — trods alt har humøret været højt, og vi har haft mange dejlige oplevelser i de 3 uger, vi har været ude — vi har ialt sejlet ca. 1600 km med 4 forskellige skibe: „Umanak“, „Tikarak“, „H. J. Rink“ og „Leif“.

Men det var nu ikke helt morsomt at skulle meddele forældrene, at en dreng havde vi efterladt i Færingehavnen, 2 med mæslinger i Godthåb, og da vi kom til Holsteinsborg, lå der 3 drenge i sygelukafet ombord på „Umanak“.

Her vil jeg slutte beretningen om, hvad en spejdertrop kan komme ud for, når den sætter sig det mål at skaffe troppen et spejderhus. Løftet, spejderne gav hinanden „Sct. Georgsdag“, er således fuldt ud blevet indfriet, og det med et altid „vær beredt“ på læben — på grønlandsk „Piarersimagit“.

Når nu Holsteinsborgspejderne har gennemført næste etape af deres arbejde og har fået rejst deres spejderborg, ville det nok være en god idé, om vi samlede gode bøger og blade til deres bibliotek.

Snak om det i patruljen, — men det skal være gode bøger med form og indhold og ikke bar pjat og ingenting!

Red.

I grønlandsk teltlejr

Kokkenholdet må gå lange veje efter kvas

Udsigten fra lejren

Store spejdere på nedrivningsarbejde

Spejderen ser på naturen i

MAJ

Lad os denne gang se på vores egen have eller de haver, vi passerer på vores daglige vandringer. En have er jo dog et stykke natur, omend et stykke natur, der er ordnet og plejet af menneskehånd.

De første forårsplanter, *eranthis*, vintergæk og krokus, er blevet afløst af et flor af blomstrende løgplanter: hyacinter, påskeliljer, pinseliljer og tulipaner. Aurikel, forglemmigej og gyldenlak er der også, og tusindfrydene spætter græsplænen med deres hvide stjerner. Frugttræerne blomstrer; først blomme, mirabel og kirsebær, senere pære og æble. En solvarm dag fortæller en hyggelig fredfyldt summen under kirsebærtræet, at bierne har travlt med at samle honning og blomsterstøv. Som tak kvitterer de med at bestøve blomsterne, så I kan få kirsebær i juli.

Gråspurv, bogfinke, solsort, drossel, munk, havesanger, musvit, blåmejse, gråmejse og gærdesmutte er bare nogle af de fugle, der holder til i haverne. Nogle er optaget af at bygge rede; solsorten har måske allerede fået lagt æggene og kan ikke lide at blive forstyrret i rugningen. Så flyver den af reden og vender først tilbage, når faren er overstået; imens benytter vi lejligheden

til at kaste et hurtigt blik ned i den skålformede rede med de blålige æg. Solsortens rede er ofte kun 1–2 meter over jorden. Men røre æggene må man ikke. Har I forskellige arter fugle, der bygger rede i haven, prøv da at finde ud af: hvor længe varer redebygningen? Hvad er reden lavet af? Hvordan er dens form? Hvor er den anbragt.

På græsplænen og i den nyligt bearbejdede jord har stær, drossel og solsort travlt med at finde orme og larver, og om aftenen lader de deres stemmer høre fra toppen af flagstangen, fra husets gavl eller skorsten eller fra en fritsiddende gren højt til vejrs. De kan lide at sidde frit, når de synger, og I har let lejlighed til at øve jer i at skelne stemmerne fra hinanden.

Det er en egen stemning, der hviler over haven en lun majaften. Der er grøde i jorden. Let, lun og muldet er jorden at føle på, og blomster og træer fylder luften med deres søde og krydrede duft, og skæret på nordhimlen viser os, at vi er inde i årets lyseste tid.

Johannes V. Jensen har engang udtalt følgende om naturen i maj: „Maj måned er naturens største under, og det er den højeste lykke at uddanne sig til at skønne derpå.“

Mulle

Hallo, spejdere!

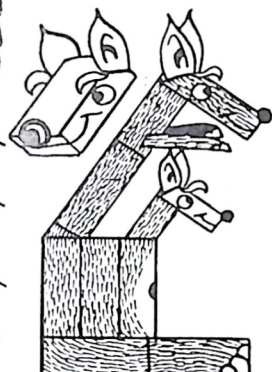
Selv om det nu er vår og udetid, kan det falde i med regn og kulde, og så er her lidt for de fingernemme.

1) Se, her er 2 sjove dyr!

Til kænguruen skal du bruge 9 og til giraffen 10 tændstikæsker. Se på fig. 1, hvordan du får den rigtige form for dyrene, nemlig ved at bruge noget af selve æsken. Når du har formet begge dyrene, limer du lyst, brunt papir på, — og nu skal de farves.

Til kænguruen tager du en fin pensel, og med vandfarve sætter du hårene på.

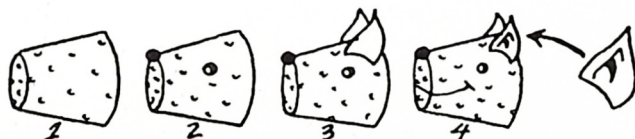
Til giraffen tager du en pen, og med mørkebrun vandfarve laver du de mange pletter.

1DESBKFCRG2

2) Lav dit eget ex-libris til dine bøger!

Tegn uglen eller den lille fugl på et stykke gummi; skær de lyse dele ud. Pas på, at du laver dine initialer i spejlbillede! Svært stemplet med kulørt vandfarve. Du kan også skære prøverne ud i linoleum, og du kan trykke med speciel farve, som du kan købe!

3) En lille hund og et træ lavet af kork!

Til hals, hale og ben bruger du tændstikker, ligesom også træstammen er en tændstik. Øjnene laves af et stykke papir, og til næsen bruger du en knappenål. Farv både hunden og træet, som du synes er bedst.

Held og lykke!

MOSTER *Mageløs* MERITER

Tekst: Tusnelda. Tegning: Thora Borgahjort.

Dagens første post ankommer sædvanligvis, mens min mand og jeg drikker morgenkaffe, og skønt erfaringen har belært os om det modsatte, nærer vi til stadighed et lille, lysegrønt håb om, at der blandt de mange intetsigende og trivielle skrivelser må gemme sig et brev af mere spændende og lodig karakter.

Således også forleden morgen. Et lille forsigtigt klemte og et svagt bump fra entreen forkyndte, at postbudet havde aflagt visit, og hastigt forlod jeg min overkrydder for at hente bunken, mens min mere flegmatiske og rolige gemal fortsatte måltidet, som om intet var hændt.

Der var 6 breve ialt — og begyndelsen var absolut ikke lovende. En regning på 42 kroner fra den stedlige farvehandler („Jamen, kære ... det var jo det tapet, vi fik sat op i borneværelset i sommer ... det havde jeg da rent glemt!“) Dernæst et brevkort fra biblioteket med den ophidsende meddelelse at den af mig bestilte bog „Visne Violier“ var hjemkommet, samt en reklametryksag for tandpastaproduktet „Tryllesan“, der med sin vidunderlige duft og uovertrufne evne til at rense „selv mørkebrune tandstumper“ garanterede den fornuftige køber en perlerække „hvidere end den nyfaldne sne på de skønne alpetinder“. Videre en propagandaskrivelse fra den lokale vælgerforening samt et trykt takkekort fra en af min mands forretningsforbindelser, på hvis 25-års jubilæum vi fornylig har ofret for 12 kroner lyserøde nelliker.

Men så skete det! Nederst i bunken lå et lille, forjættende brev med mit navn som modtager. Det var afsendt fra Australien!

Det lyder måske tåbeligt, men jeg rystede let på hån-

den og folte en sær varme prikke mine kinder, mens jeg sprættede den lille, pastelblå konvolut op, og selv min mand havde lagt den triste tapetregning fra sig og betragtede interesseret mit gøremål. Brevet lød sålunde:

Kære Tusnelda!

På søndag 5 uger fylder jeg — hvo kan fatte det? — 50 år. I dagens højtidelige anledning ville det fryde mit gamle spejderherte at se samtlige „Undulater“ til en splendid middag med sovs og kartofler. Jeg udsteder derfor følgende *dagsbefaling*: Sæt dig ufortøvet i forbindelse med de øvrige medlemmer af vor hæderkronede gamle patrulje. Sørg for at samtlige „Undulater“ stiller bemeldte søndag i Kastrup lufthavn præcis kl. 11,29. Medbring den gamle patruljestander, rene negle og godt humør!

Med spejderhilsen!
Moster Magelos.

PS:

Vedlagt 1 pund sterling. Tag en Taxa og mod som angivet! Thi kl. 11,30 lander Moster Mageløs!
På gensyn!

Jeg var blevet ganske hed i hele mit lille, fortunlede hoved, og min intetanende bordkavalier havde — let urolig — rejst sig halv op i stolen og spurgt, om brevet „indeholdt noget særligt?“.

Noget særligt! — åhjo ... det måtte jeg jo indrømme. Og mens min mand — nu ganske beroliget — fortsatte sine trykfunktioner, berettede jeg med ivrig stemme og (som han på et senere tidspunkt udtrykte det) *strålende* øjne om min gamle patruljefører, „Undulaterne“s uforlignelige „Moster Mageløs“.

„Moster Mageløs“ var min første patruljefører. Hun var også min eneste, al den stund hun var fører for „Undulaterne“ i næsten 5 år, hvorefter jeg selv blev patruljefører. Hun „regerede“ i begyndelsen af tyverne og hun blev „udråbt“ just den dag, da jeg blev indmeldt.

Hendes borgerlige navn var såre almindeligt og gik hurtigt i glemmebogen. Allerede ved det første patruljemøde kundgjorde hun for os, at da alle vi 7 „Undulater“ jo havde en mor derhjemme, ville hun være glad for, om vi ville kalde hende „Moster“, for — som hun tilføjede — jeg vil prøve at være ligeså god mod jer som en rigtig moster.

Og hun havde ikke lovet mere, end hun kunne overholde! I løbet af ganske kort tid blev vi alle syv klar over, at vi havde fået Danmarks herligste og dejligste patruljefører, og ganske af sig selv opstod det tilnavn, som hun sidenhen bar med dyb glæde og beskeden stolt-

hed. Thi „Moster“ var simpelthen *magelos*! Ikke at hun på nogen måde var et teknisk geni, der bar sin patrulje frem fra sejr til sejr. Men hun havde en helt enestående evne til at gøre spejderlivet til et *spændende eventyr*, ladet som hun var med et væld af helt nye og fantastiske ideer, parret med en sjælden evne til at få hver enkelt medlem af patruljen til at føle sig ganske uundværlig i det daglige fællesskab.

Kon var „Moster Magelos“ på ingen måde. Hun var høj og ranglet, og hendes hår, der ved naturens hånd var strittende og umedgørligt, havde en ubestemmelig rød-gul farve, der for så vidt harmonerede ganske godt med det væld af fregner, som fordelte sig ligeligt over hendes energiske ansigt.

På dette tidspunkt blev jeg afbrudt af min bedre halvdel, der venligt men bestemt gjorde mig opmærksom på, at klokken nærmede sig halvni, og at han også idag ville være glad for at få lidt frokost med på kontoret. Men da han så min lidt skuffede mine, indvilgede han øjeblikkelig i at gå med ud i køkkenet, hvor jeg derefter, samtidig med at jeg tilberedte „seks stykker med højt pålæg“, fortsatte min afbrudte beretning.

„Moster Magelos“ planlagde sine patruljemøder med megen omhu og sørgede næsten altid for, at der indtraf nogle „tilfældige og helt uventede begivenheder“, som satte prikken over i'et. Først flere år efter røbede hun over for mig, at hovedparten af disse *overraskelser* var omhyggeligt planlagt og gennemprøvet i alle enkeltheder. Men også det elementære prøvestof og de mere dagligdags spejderkundskaber blev gennemgået på en sådan måde, at ugens patruljemøde blev imødeset med stadig stigende forventning. Jeg kan endnu den dag idag huske vort første kimpil. I almindelighed venter spejderne her at genkende de stadigt tilbagevendende genstande såsom blyant, sangbog, synål, 5-øre, hårklemme o. s. v., o. s. v. Men det kimpil, som „Moster Magelos“ havde arrangeret, bestod af — ja, vil du tro, endnu idag efter mere end 30 års forløb vil jeg kunne repetere de 16 genstande — lad mig nu se:

Et forstenet sopindsvin	En overmund i gips
En skive rullepølse	En død spyflue
En revolver	Et kort over Madagascar
Noderne til „Glade Jul“	En barbermaskine
En 100-kroneseddel	Skrællen af et æble
En brændt mandel	Et thepottelåg
2 meter strømpeelastik	„Bornene i Nyskoven“
En klør Konge	En sprællemænd

Min mand stirrede vantro på mig og sagde tørt: „Du har ganske givet 100 pct. ret; jeres „Moster Magelos“ må have været noget af en original, selv om ...“

„Original!“ fnøs jeg og sendte samtidig med et velberegnet kast den færdigpakke frokost i favnen på den formastelige tilhører.

„Nej-nej, min ven! Men „Moster Magelos“ var en pioner ... en foregangsmand ... eller -kvinde, skulle jeg snarere sige ... af den slags mennesker, hvoraf der ikke går 12 på dusinet. Jeg forsikrer dig, at vi „Undulater“ var villige til at gå gennem ild og vand og brændenælder for hende, hvis ...“

Min mand var allerede langt nede ad trapperne ...

Efter først at have sendt vore to drenge i skole og gået huset igennem med „en let støveklud“ gik jeg omgående i gang med at udføre „Moster Magelos“ dagsbefaling, vel vidende, at opgaven ikke var så ligetil at løse. Et kvart århundrede var forløbet, siden „Undulaterne“ holdt deres sidste patruljemøde. I de nærmest følgende år havde vi stadig en vis kontakt med hinanden, takket være „Moster Magelos“, der med tvangfri mellemrum samlede os til „Gensynsaftener“. Men efterhånden som spejderne gled ud, og da den tid kom, hvor pigerne — takket være ægteskab eller uddannelse — forlod den lille, hyggelige købstad, der havde været midtpunktet i vor tilværelse, mistede vi forbindelsen med hinanden. Og da „Moster Magelos“ nogle år efter emigrerede til Australien, var der faktisk sat punktum for sidste kapitel i „Undulaterne“'s brogede historie.

Det første navn, der randt mig i hu, var „Undulaterne“'s patruljeassistent, kaldet „Krøltop“, formedelst sin fagre hårvækst. „Krøltop“ var gift med en skolelærer i Aalborg, og på en ferierejse forrige sommer var jeg tilfældig „rendt på“ hende under en udflugt til Himmelbjerget. Jeg havde været så fornuftig at opnotere hendes nuværende navn og adresse i min notesbog, og samme eftermiddag afgik et langt brev til Limfjordsbyen.

Om en anden af pigerne, *Margrete*, mente jeg at kunne huske, at hun var ugift og ansat i en bank eller sparekasse i Odense. Jeg afsendte på må og få et brev til et af de større pengeinstitutter i nævnte by — og håbede det bedste.

De følgende dage henrandt i stor spænding, og stor var min henrykkelse, da jeg mandag morgen modtog et begejstret brev fra „Krøltop“. Begejstringen blev ikke mindre, da jeg læste, at „Krøltop“ allerede havde fået kontakt med tvillingerne „Juni“ og „Juli“. Tvillingerne var patruljens yngste og sidst indmeldte piger. Den kammerat, der — om man så må sige — havde *skaffet* dem, hed *Mai*, og „Moster Magelos“ havde øjeblikkelig, i sin improviserede velkomsttale til de to små pigebørn, heftet de to månedsnavne på dem med ordene: „Efter *Mai* kommer juni og juli! Gid I alle tre må blive de solskinspiger, som jeres sommernavn giver løfte om.“

Også Margrethe lod høre fra sig, og for at gøre en lang historie kort: Efter små 14 dages forløb havde alle 7 „Undulater“ fundet hinanden, og breve og hilsener cirkulerede mellem os i stadigt stigende tempo. Een ting var vi meget hurtigt blevet enige om: Når „Moster Magelos“ steg ud af maskinen i Kastrup lufthavn, *måtte* og *skulle* samtlige „små piger“ stå opstillet på stribe og med den gamle stander på højre fløj.

Den store søndag oprandt med strålende sol, som det sig hør og bør ved en sådan lejlighed. Allerede lørdag eftermiddag ankom „Krøltop“ og tvillingerne i følge med Margrethe, der var hængt på i Odense, og „Bibi“, som kom til i Slagelse. Jeg havde, som det smukt hedder, „gæstfrit åbnet mit hjem“, og ud på aftenen indtraf *Mai*, der for at *overvinde afstandene*, som hun udtrykte sig, kun behøvede at tage linie 1 fra Vanløse til Hellerup. *Mai* medbragte den gamle patruljestander, som hun troligt havde haft stående på loftet i mange år, og det tør siges, at lørdag aften's hyggelige og fornøjelige samvær blev en glimrende optakt til søndagens begivenhed.

Allerede lidt før klokken 11 sprang vi alle syv ud af bilen i lufthavnen bevæbnet med store velkomstbuketter og adskillige dannebrogsslag. Aldrig er en halv time forekommet mig så lang; men endelig fik vi maskinen i sigte, „Undulaterne“ trådte an på geled med „Krøltop“ som fløjmand — og så landede den store maskine. Vi stod bomstille og stirrede på passagererne, som en efter en gik ned ad landgangstrappen. Mit hjerte hamrede hastigt ... jeg mærkede, hvorledes mit blik sløredes ...

En meget høj og meget tynd dame kom til syne i kabinedøren, kastede et hastigt blik ud over de ventendes skare og ilede frem mod de syv ubevægelige skikkelser.

Stormende gensyn! Tåreblandet latter! Tillykke — tillykke! Blomster i favnen! Små dannebrogsslag i sol og blæst ...

Og så fejrede vi „Moster Magelos“ samme aften ved en fest, som jeg *aldrig* har oplevet magen til, og som ingen af os, der var med, nogensinde vil komme til at opleve påny. Mangfoldige minder fra en fjern fortid blev levende, fornøjelige og spændende oplevelser passerede revu, indledt af det magiske udråb „Husker I?“ eller „Men kan I så huske dengang ...“. Som det festlige midtpunkt sad „Moster Magelos“ i kredsen, nu som for 25–30 år siden, lyttende og fortællende, mens 7 små piger — selv på vej mod de 50 år — betragtede det kære ansigt ...

Måske kan jeg en anden gang få lejlighed til at berette lidt om „Undulaterne“ og de eventyrlige hændelser, som patruljen — med „Moster Magelos“ i spidsen — kom ud for. Jeg tør godt love jer, at mine historier bliver lidt ud over det almindelige!

Pirat

II de gode gamle dage...

Alix Liddell

IV.

LEJRLIV OG SANG

Da jeg var færdig med skolen, blev jeg blåmejsseassistent og så BF og til sidst so-seniorfører. Jeg var omtrent på samme alder som mine seniorer (der var ingen aldersgrænse dengang) og var i adskillige år for ung til at få et førerbevis, men endelig oprandt min 25 års fødselsdag, og mine seniorer sagde, at jeg straks måtte se at få lejrspotsprøven (d. v. s., engelske førere skal have gennemgået et kursus, og have bestået det, for at få lov til at tage spejdere i lejr), så vi kunne ligge i lejr alene. Det ligger til mig at gøre tingene en smule på må og få, så jeg begyndte med at tage til Dorset for at se på og bestille en lejrplads, så samlede vi det nødvendige udstyr sammen, og så gik det op for mig, at jeg ikke havde foretaget mig noget med hensyn til prøven, og der var kun 2 week-ends igen til at tage prøven i, det var nemlig de to umiddelbart for tropslejren! Heldigvis gik alt godt med undtagelse af, at jeg ikke lod til at være i stand til at rejse et klokketelt på den fornødne tid. Jeg forklarede forgæves lejreksperten, at vi ikke ejede et klokketelt, at vi ikke ville bruge det, hvis vi havde et, at ingen af mine lejre nogensinde skulle skæmmes af en sådan tingest — hun var urokkelig, så den sidste dag, på den sidste week-end, tilbragte jeg varm, vred og fortvivlet stønnende med rejsning og brydning af et modbydeligt klokketelt — et stopur tikkede i eksaminators hånd — indtil jeg omsider gjorde det på den rigtige tid. Jeg har stadig en lumsk anelse om, at lejreksperten ikke så så nøje på sit

stopur, og heller ikke for den sags skyld på resultatet af mine anstrengelser — lejreksperten har et hjerte! Nu manglede der kun den skriftlige opgave. Jeg sad til sent ud på natten om mandagen og kæmpede med „Madplan for en lejr“ og „Hvordan vælger man en lejrplads?“, og omkring kl. 2 tirsdag morgen vaklede jeg af sted til postkassen med en diger konvolut. Onsdag gik, torsdag morgen kom. Jeg havde ikke hørt noget; lastbilen, som skulle køre os til lejren, var bestilt til kl. 9 lørdag morgen, så jeg telefonerede nervøst. Lejreksperten havde ikke modtaget min opgave — den var gået tabt undervejs! Hvis jeg havde haft tid, ville jeg have sat mig ned og tudbrølet, men jeg blev nødt til at tage mig sammen og gå i gang med hele opgaven igen, for naturligvis havde jeg ingen kopi af den. Denne gang fragtede jeg selv det dyrebare dokument og fik en telefonopringning om fredagen om, at jeg var bestået. — Tænk, hvis den var blevet forkastet? — Lad os endelig ikke tænke på det! —

Det var ikke det eneste frygtelige tidspunkt vi havde. På vej til lejren lykkedes det vor lastbilchauffør at komme i slagsmål og blive slået ned, da han spurgte om vej, og han fik en forstuvet ankel, så jeg kørte de sidste 50 miles. Jeg havde aldrig kørt en tung lastbil før, og seniorerne var ikke særlig begejstrede for oplevelsen, men deres følelser var for intet at regne sammenlignet med den ulykkelige chauffør. Nå, det fik ham da til at tænke på noget andet end den smertende ankel, og vi ankom omsider

i god behold, men meget sent om aftenen. Spejderne var strålende og rejste teltene (IKKE klokketelte!) i mørke, og arbejdede hårdt hele den næste morgen med at få tingene i god orden, så efter frokost bad jeg dem om at hvile sig, og tage den med ro, mens jeg gik for at udforske mulighederne for at dæmme op i en bæk til vaskevand. Jeg soppede rundt, da en spejder med tungen ude af halsen dukkede op for at fortælle mig, at den lokale lejrekspert (N.B., i England bliver lejrene inspiceret af en sådan, og rapport over lejrstandarden indberettet!!) var kommet på den traditionelle inspektion! Nervøs, oversprøjtet med mudder og med håret i vild uorden dukkede lejrens leder op fra buskadset for at hilse på en, som hun var blevet opdraget til at betragte med stor respekt. Hun begyndte at give undskyldning for det virvar, som hun vidste, ville afsløres i „regnvejrsteltet“. Men hør, hvad var det? Alt viste sig at være i den skønneste orden! Spejderne havde genkendt lejreksperten på lang afstand og var styrtet til hjælp. Det var meget godt, at hun ikke kiggede bag underlagene, som dækkede reserveudstyret i den bageste ende af teltet!

Jeg tror, det må have været det følgende år, at nogle af mine gode venner gav os vor egen lejrplads — en mark ved Themsen lige neden for Cookham Sluse, ca. en times rejse fra London. I tilgift til lejrpladsen gav disse rare mennesker os lov til at benytte, hvad de havde i bådehuset og gav os et skur, hvor vi kunne an-

Her ser man hunden: Toby, Tinkertoos, Woodger eller Nig Nog

bringe alt vort udstyr. Mange af spejderne fik travlt med at få taget deres lejrprøve, og så havde de lov til at tage derned på week-ends, når som helst de havde lyst, og det var tit.

En week-end lejede de tre (senior P. F.) og jeg en fladbundet pram („punt“) og tog på en et-døgns flodhike, hvis man kan kalde det at padle rundt for at hike! Denne ekspedition var nær endt med en ulykke. Jeg lå og døsede i båden og tænkte på, hvor behageligt det var at blive padlet af sted af tre håndfaste seniorer en hyggelig sommeraften, da vi nåede til Marlow slusen. Nu havde spejderne aldrig været gennem denne sluse, men det havde jeg tit, og jeg burde have advaret dem om, at de skulle holde godt ind til den højre bred, når de kom ud. Pludselig blev jeg med et ryk revet ud af søvnens arme og opdagede, at vi hurtigt drev hen imod dæmningen helt ude af stand til at styre. Jeg greb fat i nogle vandplanter, som holdt lige længe nok til, at jeg kunne gribe den lange stage, der lå i prammen, skubbe den ned i muddret på flodbunden og dreje vor stævn i en heldigere retning. da jeg så tilbage på det brusende vand, undrede jeg mig over, hvad der ville være sket. Naturligvis kunne vi alle svømme ret godt, også min hund, men jeg var en smule rystet over det eventyr, vi lige med nød

og næppe havde undgået og var kendelig lettet, da vi kort efter kom til det sted, hvor vi skulle slå lejr — den lokale lejreksperts bådhus.

En dag blev vi inviteret til at være med til Marlow divisionens kirkeparade den næste dag, så vi padlede ned til kirken, som ligger ved flodbredden, bandt vor båd ved siden af broen og overlod til min hund at passe på den.

Jeg må fortælle jer om min hund, for den var med os i alle lejre og på hikes og følte sig i det hele taget meget hjemme i spejderkredse. Jeg havde gjort mig stor umage med at træne den op til lydighed, og jeg kan med stolthed sige, at en mere velopdragen hund fandtes ikke i miles omkreds. Den var grå, og den var lodden, en Kerry Blue Terrier, og dens officielle navn var Toby, men den svarede lige så omgående på Tinkertoos, Woodger eller Nig-Nog. I lejr udnævnte den sig selv til officiel vagthund for hele spejderbevægelsen. Den gøede aldrig om dagen, nej, den gav en venlig velkomst til enhver, der kom på besøg, men efter mørkets frembrud kunne ingen sætte så meget som en fod på lejrpladsen, uden at det vakte Tobys mistanke. Den plejede at fare ud af sit telt, stå bomstille og give tre bjæf for at tiltrække sig min opmærksomhed; når den så fik besked om, at alt var vel, gik den ind og lagde sig igen.

For at vende tilbage til Marlow. Efter gudstjenesten stillede Marlow-spejderne op ved den vestlige dør, og vi smuttede ud af en sidedør og vendte tilbage til prammen, men stor var min skræk, da jeg så, at Toby ikke var der, hvad der slet ikke lignede den. Jeg begyndte at se mig omkring og kalde på den, da en dame på broen sagde: „Ser De efter en grå hund? Den lå helt stille, indtil spejderne kom ud af kirken, og så løb den op og sluttede sig til dem.“ Vi fløj af sted, og ganske rigtig så vi Toby marchere stolt ned ad Marlows hovedgade bag fanen! Pludselig sneg en tvivl sig ind i dens sind. Den masede fremad og lugtede til fanebærens ben og opdagede til sin rædsel, at den fulgte de forkerte sorte ben. Den brød hurtigt ud af rækken og kom skyndsomst tilbage til os og så temmelig fåret ud.

Vi plejede at slutte os til min mors seniorspejdere, og vi var to gange i Schweiz og en gang i Tyskland. Disse ferier var vældig morsomme.

Et lidt pinligt øjeblik opstod en gang i et schweizisk tog, da nogle charmerende ældre damer beundrede mine spejders sang og bad os om at oversætte sangens ord til fransk. Sangen var: „What shall we do with the drunken sailor?“ (Hvad skal vi stille op med den fulde sømand?) Noget forvirrede svarede vi, at den var temmelig svær at oversætte og begyndte skyndsomt at synge „The Bluebells of Scotland“ (Skotlands klokkeblomster).

Seniorerne sang virkelig usædvanlig godt sammen med den spejdertrup, vi var tilknyttet. Tropsføreren trænede med dem, og hun var meget stolt, da de vandt anden-pladsen i „lejrbaals-afdelingen“ i sangkonkurrencen for hele London i Albert Hall 1927. De var også meget ivrige efter at spille komedie, og derfor bestod vor senior-hjælpetjeneste i at underholde på sømandshospitaler. Vi forvandlede os til en slags pjerrot-trup, havde lange, hvide bluser med enten nederdele eller lange bukser under og

Patruljehunden, med navnet „Tot“, må inden turneringen trænes godt.

Om vejret er sjæppende, silende vådt, skal han lade som himlen var malet med blåt.

I nætternes mulm skal han vogte vort slot, at alle kan hvile og sove godt.

blå sømandskraver og skærf. Et af vore glansnumre var et udvalg af sange fra Gilbert og Sullivans opera „H. M. S. Pinafore“, hvortil de forskellige personer simpelthen tog passende hatte over deres blå hovedtørklæder. Jeg plejede at låne min fars trekantede hat fra flåden til „Admiral Sir Joseph Porter K. C. B.“. En dag, da jeg sad og spiste frokost med tropsførereren (som også var sø-TA), førend vi skulle til Rotherhythe for at underholde dér, kom jeg pludselig i tanker om, at jeg ikke havde fået „hatten“ med — en livsvigtig rekvisit — så jeg telefonerede til mor, som sagde, at hun ville lægge den i Smiths boghandel på Sloane Square, hvor jeg kunne tage den med på vejen, da jeg ikke havde tid til at tage hjem efter den. Vi glemte helt, at det var lørdag, og at Smith ville have lukket! Mor opdagede det først, da hun kom til Sloane Square. Hun skulle skynde sig til et spejderstævne i nærheden, så hun så sig om og øjnede en gammel mand med træben, som ikke lod til at bestille noget. „Har De meget travlt?“ spurgte hun ham. „Ja,“ sagde han, han havde meget travlt med at sælge billetter til sin velgørenhedskoncert. Mor købte i en fart to billetter og sagde så til ham: „Jeg ville gerne bede Dem om at stå her uden for denne butik og holde denne tre-

kantede hat, til en ung dame, der er klædt ligesom jeg, kommer forbi, og så kan De give hende hatten, og De kan bede hende om en shilling.“ Den gamle mand syntes ikke særlig villig, men min mor, som var en bestemt person, fik ham omsider overtalte og skyndte sig bort til mødet. Snart efter at hun var gået, begyndte førerne — fire hundrede — som skulle til det samme stævne — at strømme ud fra Sloane Square stationen og forbi den ulykkelige mand, som må have troet, at det var et udspekuleret puds, der her blev spillet ham, eller måske et mareridt, da han helt uden held forsøgte at pådutte hver eneste af dem hatten. Heldigvis var der ingen, der tog den — skønt den bar en stor seddel med min fars navn, og en eller anden kunne have troet, den af en ukendt årsag skulle bruges til stævnet; derfor fik jeg den til slut fra den noget rystede og komplet mållose gamle mand — som imidlertid tilgav os, da vi dukkede op til hans koncert. Senere blev han en af vore venner, og vi hørte, at han var forhenværende kusk på en hestebuss og havde kanariefugleavl som bibeskæftigelse. — „Frue,“ skrev han engang til min mor, „jeg har babier til salg fra seks uger.“ Men vi anskaffede aldrig nogen, skønt vi altid købte billetter til hans årlige koncert.

Tegneren Thora Trilles tegneserie:

TINKAS TURNERINGS-TIPS!

Patruljehunden, ved navnet „Tot“, må inden turneringen trænes godt.

Skal vi se på lejrudstyret!

Husk, at lejruniformerne også må bruges som sommeruniform fra 15. maj til 15. september.

De er syet i lysblåt, sanforiseret bomuldsstof og fås i flere modeller.

Den ny, lette hue — syet af lejrkitelstof — fås nu, pris 3,50

Lejrkitler

Til spejdere og blåmejser,
samme model som uniformen

	lange ærmer	korte ærmer
str. 0 - 74 cm...	18,00	16,25
str. 1 - 84 cm...	19,00	17,00
str. 2 - 94 cm...	20,00	17,75
str. 2A - 104 cm...	21,00	18,50
str. 3 - 112 cm...	22,00	19,25
str. 3A - 118 cm...	23,00	20,00
str. 4 - 124 cm...	24,00	20,75

Til førere, model I, m. bærestykke.

	lange ærmer	korte ærmer
str. 40 - 105 cm	28,50	26,50
str. 42 - 112 cm	29,50	27,50
str. 42A - 118 cm	30,50	28,50
str. 44 - 118 cm	31,50	29,50
str. 46 - 120 cm	32,50	30,50

Priser for lejruniformerne er uden knapper.

Knapper, brunt læder med kløver, pr. dus. 2,00

Der bruges 1 dus. knapper til lejrkitler og 2 dus. knapper til lejr sæt.

Lejrsæt

bestående af nederdel, kortærmet bluse, shorts og trekant

str. 38-40-42	41,00
Shorts og trekant	14,00
Bluse og nederdel	27,00
str. 44 bluse	13,00
str. 44 nederdel	16,50

Shorts, marineblå

str. 38-40-42	14,75
---------------------	-------

Lejrtørklæde

marineblåt	1,25
------------------	------

Forklæder

Lærred, mørkeblåt	7,50-8,50
Blåt- og hvidternet	6,00-6,50

Sokker

Ankelsokker, bomuld m. nylonforstærkning, brune, blå, hvide

str. 7-8-9-10	2,85
---------------------	------

Sokletter, uld og tråd m. nylonforstærkning, brune, blå

str. 7-8	4,45
str. 9-10	4,85

Sokletter, crepe-nylon

brune, blå	
str. 7-8	6,00
str. 9-10	6,75
hvide	6,00

Gummisko

En praktisk sko til lejrbrug

	hvid el. blå	blå m. lang snøring
str. 32-35	9,00	10,00
str. 36-39	10,75	11,75
str. 40-41	12,00	13,50

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. Øb. 8383 . Giro 40 673

Depotets åbningstider: 9-17, fredag 9-18, lørdag 9-14

Ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 86 000

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 5. maj